

Espais escènics, escoles de civisme

Publicat per Membre inactiu el 13/12/2012 - 10:58 | Última modificació: 03/07/2013 - 13:27

La Federació Estatal d'Associacions d'Empreses de Teatre i Dansa es queixen i proposen. Està bé, perquè la cultura de la queixa sola només porta a la depressió. La seva queixa és prou coneguda, hi ha menys programació de teatre i dansa; la seva proposta també és coneguda: la gestió dels espais públics per professionals de les empreses privades. Es diu que *"la empresa privada és la única possibilitat per intentar paliar l'hecatombe que s'ha iniciat i que promet derivar en catàstrofe"*. Una primera observació que, no per accessòria és menor, cal un aclariment conceptual: ¿la crisi és del continent o del contingut, o de tots dos?, ¿es qüestiona el model de gestió d'aquests equipaments?. Segons les veus del sector professional la crisi es situa en l'àmbit dels equipaments pel seu mal ús o poc ús (continent) però també deu ser de continguts ja que es constata l'empobriment de produccions o de gestió ja que es critica la desaparició de circuits autonòmics. Una crisi total en un moment de crisi global. No està malament com a diagnòstic.

Si es miren les coses pel broc gros, tot val; però el rigor exigeix més precisió. Voldria fixar-me el que passa en l'àmbit dels municipis de Barcelona. Els espais escènics són bàsicament municipals. La seva funció és plural i diversa, ja que, a més de servir de suport a una programació estable de teatre, dansa i música, tenen moltes funcions socials en el municipi. En aquest sentit, ens trobem que la comunitat local té un espai escènic per desenvolupar una funció social, des de patrocinar els *Pastorets* fins fer *Incendis* passant per acollir les activitats del casal de la gent gran. Així, l'espai escènic no és només un magatzem d'entreteniment, sinó un espai on passen coses d'alta significació social. En aquests espais es fa ciutadania i civisme.

En relació als continguts, està vist que quan les activitats escèniques són de qualitat els espectadors són agraïts i tothom en surt beneficiat. Això ho saben prou bé els programadors municipals i les importants empreses productores d'espectacles catalanes que, tot sigui dit, sempre han sabut oferir productes d'alta qualitat. El problema està en la dimensió empresarial de l'oferta cultural. En aquest punt és on calen noves formes imaginatives de gestió. No crec que cap responsable dels teatres municipals s'hi oposi. El que cal és que els números surtin tant pels empresaris que arrisquen, com els decisors polítics que cada any han de posar en els pressupostos municipals el cost del manteniment d'aquests espais. Mentre els empresaris cerquen una lògica rendibilitat econòmica de la seva inversió, els responsables polítics busquen que aquests equipaments sigui social i econòmicament beneficiosos pel municipi. Mentre els primers són emprenedors que, per lògica, viuen del risc de la seva iniciativa, els segons han de rendir comptes als ciutadans de l'ús social dels seus impostos. Uns i altres han de saber trobar-se en aquell punt en el qual tots poden beneficiar-se de la bona relació i complicitat.

Per poder comentar aquesta entrada heu d'estar registrat/da. [Nou registre](#) [1]

Etiquetes: cultura

- [2]

URL d'origen: <http://interaccio.diba.cat/blogs/2012/12/13/espais-escenics-escoles-de-civisme>

Enllaços:

[1] <http://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[2] <http://interaccio.diba.cat/node/3067>